

Sygn. akt II Ka 286/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 września 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie

Przewodniczący: SSO Anna Łaszczych

Sędziowie: SSO Wiesław Oryl

SSO Marek Konrad (spr.)

Protokolant: Dorota Dzięczek

przy udziale Prokuratora: Adama Kolbusa

po rozpoznaniu w dniu: 09.09.2015r.

sprawy: **J. S.**

Oskarżonego o popełnienie czynu z art. 284§2kk

z powodu apelacji: Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wyszkowie

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 27.10.2014r. w sprawie IIK 100/13

orzeka:

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz J. S. kwotę 420zł tytułem zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt II Ka 286/15

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Ostrołęce oskarżyła J. S. o to że: w bliżej nieokreślonym okresie czasu, jednakże nie wcześniej niż 12 kwietnia 2012 roku w W. dokonał przywłaszczenia powierzonego sprzętu medycznego w postaci unitu dentystycznego (...), aparatu rtg, piaskarki cyfrowej oraz innego sprzętu o ogólnej wartości 101.600 złotych stanowiącego zabezpieczenie właściwej realizacji zobowiązań wynikających z umowy pożyczki nr (...), zawartej w dniu 12 grudnia 2008 roku, działając w ten sposób na szkodę firmy (...) Sp. z o. o.

-to jest o czyn z art. 284 § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie wyrokiem z dnia 27 października 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 100/13 uniewinnił J. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu oraz na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedmiotowego wyroku wniósł oskarżyciel publiczny. Zaskarżając powyższe orzeczenie w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucił mu obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 7 k. p. k, wskutek poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie, w efekcie nie swobodnej, lecz dowolnej oceny przeprowadzonych dowodów, zwłaszcza w postaci zeznań świadków A. S., E. Z., S. D. i M. C. złożonych w toku postępowania przygotowawczego i sądowego bez należytego uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku uniewinniającego w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy weryfikowany z właściwym zastosowaniem powyższych dyrektyw uzasadnia twierdzenie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu

- art. 366 § 1 k.p.k. i art. 391 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie odczytania zeznań świadka E. Z. złożonych w toku postępowania przygotowawczego w dniu 09 sierpnia 2012 roku, w sytuacji, gdy podczas rozprawy sądowej świadek zeznawał na powyższe okoliczności odmiennie, co w konsekwencji doprowadziło do zaniechania wyjaśnienia wszystkich istotnych okolicznościach sprawy.

W związku z powyższymi zarzutami skarżący uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Wyszkowie II Wydział Kamy do ponownego rozpoznania.

Sąd zważył co następuje:

Apelacja wniesiona przez Prokuratora jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Stwierdzić bowiem należy, iż kontrola instancyjna nie wykazała, aby Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 391 § 1 k.p.k.

Oczywistym jest – a jak przyjęto w orzecznictwie, zarzucanie przez skarżącego naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie może polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, a tylko na podważeniu podstaw tej oceny ze wskazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2004 r., sygn. akt IV CK 274/03).

Wbrew twierdzeniom skarżącego, w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone dokładnie i starannie zaś wnioski jakie wyciągnął po analizie materiału dowodowego Sąd Rejonowy jest w pełni akceptowana przez Sąd Okręgowy.

Zawarta w apelacji argumentacja sprowadza się do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Argumenty apelacji nie przekonały o dowolności ocen i wniosków sądu meritii.

Poza sporem jest, iż dla zaistnienia przestępstwa z art. 284§2kk po stronie sprawcy musi istnieć zamiar przywłaszczenia danej rzeczy dla siebie.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2014r. w sprawie IV KK 101/14 podniesiono:

Bezprawnie rozporządzenie cudzą rzeczą stanowi przywłaszczenie karalne na podstawie art. 284 k.k. tylko wówczas, gdy wskazuje **na zamiar pozbawienia osoby uprawnionej własności tej rzeczy, bez żadnego tytułu i ekwiwalentu**, w szczególności na zamiar uczynienia z niej swojej własności. Ten zamiar może urzeczywistniać się bądź w bezprawnym zatrzymaniu cudzej rzeczy na własność, np. przez odmowę zwrotu, zaprzeczenie otrzymania, zapewnienie o zwrocie, ukrywanie itp., bądź przekazanie tej rzeczy na własność osobie trzeciej (sprzedaż, zamiana, darowizna), bądź też na bezprawnym jej zużyciu, przerobieniu. (LEX nr 1567487).

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje tę tezę.

Odnosząc ją zaś do niniejszej sprawy podkreślić należy, iż w sprawie brak jest jednoznacznych i pewnych dowodów świadczących o tym, by oskarżony miał zamiar zatrzymać urządzenia dla siebie.

Poza sporem jest to, iż oskarżony do momentu zaistnienia kłopotów finansowo – osobistych płacił należne raty regularnie i to przez długi – ponad 30 miesięcy - okres czasu. Niewątpliwie pomiędzy nim a byłą żoną powstał głęboki konflikt także na tle majątkowym a A. S. zabierała z gabinetu szereg rzeczy i narzędzi stanowiących wyposażenie gabinetu w którym początkowo – przed przeniesieniem go do miejsca zamieszkania E. Z., przedmiotowy aparat dentystyczny.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy słusznie uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne, iż nie dokonał on przywłaszczenia powierzonego mu sprzętu, ponieważ musiał go zabrać z gabinetu stomatologicznego, w którym już nie prowadził działalności z obawy, by nie zabrała go jego żona, która wcześniej z w/w gabinetu zabrała szereg narzędzi i urządzeń stanowiących jego wyposażenie.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy równie# prawid#owo ustali#, i# oskar#onemu mo#na przypisa# jedynie przeniesienie unitu dentystycznego z W. do (...), które to przeniesienie wykona#a matka E. Z., która uzyska#a wszak od oskar#onego pe#ni# pe#nomocnictw do prowadzenia jego dzia#alno#ci.

W ocenie Sądu Okręgowego o zamiarze przywłaszczenia unitu nie świadczy także brak kontaktu oskarżonego z pokrzywdzonym. Należy bowiem zauważyć, że oskarżony, co zostało powiedziane wyżej, udzielił matce stosownych pełnomocnictw do prowadzenia w jego imieniu działalności i zarządu majątkiem. Co więcej w protokole przesłuchania podejrzanego /k.144/ jak również podczas przesłuchania na rozprawie oskarżony konsekwentnie twierdził, że wie od matki, że kilkakrotnie próbowała porozumieć się z pokrzywdzonym odnośnie zwrotu sprzętu, który ona zabezpieczyła i dopiero po którejś próbie udało się ustalić termin jego odbioru przez pracowników pokrzywdzonego.

Dlatego też, Sąd Okręgowy nie uznał za uzasadniony zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 7kpk

Zdaniem Sądu Okręgowego niezasadny jest także zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 366 § 1 k.p.k. i art. 391 § 1 k.p.k.

Wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 438 pkt 2 kpk orzeczenie może podlegać uchyleniu bądź zmianie w razie stwierdzenia obrazy przepisów postępowania ale wyłącznie takiego, które to uchybienie przepisom procedury miało wpływ na treść wyroku.

Zdaniem Sądu Okręgowego, nie odczytanie jednych ze składanych w trakcie postępowania zeznań świadka E. Z., nie stanowi takiego naruszenia procedury, który w konsekwencji miało wpływ na treść wyroku.

Sąd Rejonowy wskazał jakimi przesłankami kierował się ferując zaskarżony wyrok i które dowody w tym zakresie uznał za wiarygodne i pewne. Zeznanie świadka E. Z. – jakkolwiek istotne w sprawie nie były jedynym dowodem na którym opierał się Sąd Rejonowy.

Stąd też zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 366§1kk i art. 391§1kk nie mógł doprowadzić do uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Na podstawie § 14 ust. 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd zasądził ze Skarbu Państwa na rzecz J. S. kwotę 420,00 zł tytułem zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy w postępowaniu apelacyjnym.